

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Hany Veberové a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce **Balao s. r. o., IČ 29153212,**
se sídlem v Dolních Břežanech, Pražská 636,
zastoupeného daňově poradenskou kanceláří ARIADNA, s. r. o., IČ
64581144,
se sídlem v Praze 3, Bořivojova 21,

proti
žalovanému **Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu,**
se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28,

v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nezákonným zásahem Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále též „žalovaný“), spočívajícím ve vydání výzvy k prokázání skutečností ze dne 29. 8. 2018, č. j. 6811527/18/2010-61563-111032, kterou byl žalobce vyzván k prokázání skutečností

potřebných pro správné stanovení daně z přidané hodnoty, uvedených v daňových přiznáních za zdaňovací období březen, duben a květen 2015. Žalobce namítal, že veškeré své povinnosti v daňovém řízení splnil a že žalovaný neměl právo takovou výzvu vydat, když během celého postupu k odstranění pochybností, zahájeného již v roce 2015, neunesl důkazní povinnost a neformuloval důvody svých údajných přetrvávajících pochybností o správnosti údajů uvedených v daňových přiznáních žalobce na dani z přidané hodnoty (DPH) za uvedená zdaňovací období.

2. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě namítl nepřipustnost zásahové žaloby s odůvodněním, že se žalobce může ochrany svých práv domoci jinými právními prostředky, a to žalobou proti rozhodnutí správního orgánu po skončení daňového řízení.

3. Podáním žaloby bylo zahájeno řízení o žalobě před nezákonným zásahem podle § 82 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

4. Podle § 82 s. ř. s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

5. Soud v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem však dříve, než začne zkoumat, zda tvrzený zásah splňuje všechny podmínky podle § 82 s. ř. s., posuzuje, zda je žaloba přípustná ve smyslu § 85 s. ř. s. Takto opakovaně judikoval i Nejvyšší správní soud, k tomu viz též rozsudek ze dne 18. 10. 2007, č. j. 4Aps 5/2006 - 159, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého „u žaloby na nezákonný zásah je nejprve nutné zkoumat, zda je žaloba přípustná ve smyslu § 85 s.ř.s., tedy nelze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky, teprve nelze-li se takto bránit, je přípustná žaloba a lze zkoumat podmínky vymezené v § 82 s.ř.s.“

6. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, například z rozhodnutí ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7Aps 3/2008 - 104, dostupného - stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí tohoto soudu - na www.nssoud.cz, či z rozhodnutí ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1Ans 10/2012 - 58, vyplývá, že nečinnostní žaloba podle § 79 a následujících s. ř. s. a zásahová žaloba podle § 82 a následujících s. ř. s., hraje roli pomocného prostředku ochrany a doplnku tam, kam ochrana podle § 65 a následujících s. ř. s. nedosáhne. Zásahová žaloba chrání proti jakýmkoliv jiným aktům či úkonům veřejné správy směřujícím proti jednotlivci, které jsou způsobilé zasáhnout sféru jeho práv a povinností, a které nejsou pouhými procesními úkony technicky zajišťujícími průběh řízení. Naproti tomu žaloba proti nečinnosti připadá v úvahu pouze tehdy, je-li zákonem předpokládaným ukončením probíhajícího správního řízení vydání rozhodnutí či osvědčení. V případě postupu k odstranění pochybností podle § 89 a následujících daňového řádu již zákon nepředpokládá pouze jedinou alternativu ukončení tohoto postupu, kterým bylo za účinnosti předchozí právní úpravy, tj. zákona

České národní rady č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, toliko vydání rozhodnutí o dani, nýbrž i zahájení daňové kontroly v pevně stanoveném rozsahu. Z uvedeného právního názoru tedy vyplývá možnost daňového subjektu domáhat se ochrany proti nezákonně vedenému postupu k odstranění pochybností též zásahovou žalobou podle § 82 a následujících s. ř. s.

7. Jinak tomu je však v případě daňové kontroly podle § 85 a následujících daňového řádu. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2Afs 144/2004 – 110, vyslovil právní názor, že zahájení i provádění daňové kontroly (§ 16 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) může být podle okolností nezákonným zásahem, proti kterému je možno podat žalobu podle § 82 a následujících s. ř. s. Takovými okolnostmi je daňová kontrola, jež vybočuje ze zákonných mezí a porušuje množství ústavně zaručených práv daňových subjektů. Správce daně totiž prováděním daňové kontroly uplatňuje státní moc. V důsledku toho je vázán článkem 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále též „LZPS“), podle něhož lze státní moc uplatňovat pouze v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Nezákonnou daňovou kontrolou dochází vždy přinejmenším k porušení veřejného subjektivního práva daňového subjektu na všeobecnou ochranu svobodné sféry jeho osoby (*status negativus*), vyplývajícího právě z uvedeného článku 2 odst. 2 LZPS, a dále například práva vlastnit a užívat majetek podle článku 11 LZPS, či podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, jež je garantováno článkem 26 LZPS. Nezákonně vedená daňová kontrola může podle uvedeného rozhodnutí znamenat též zásah do práva na soukromí a případně do dobré pověsti podnikající osoby.

8. Dříve, než soud přikročil k posouzení věci samé, přezkoumal splnění zákonných podmínek přípustnosti podání zásahové žaloby, jak je stanovuje § 84 odstavec 1 a § 85 s. ř. s., spočívající v její včasnosti a řádném vyčerpání opravných prostředků, jež mu nabízí daňový řád.

9. Podle uvedených ustanovení zákon rozlišuje subjektivní lhůtu, jež činí dva měsíce ode dne, kdy se žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl, a objektivní lhůtu, jež činí dva roky od okamžiku, kdy k zásahu došlo. Výzva k prokázání skutečností, v níž žalobce spatřuje nezákonný zásah žalovaného, byla zástupci žalobce v této věci doručena dne 29. 8. 2018, žaloba byla podána dne 26. 10. 2018, tedy v zákonné dvouměsíční lhůtě.

10. Podle § 5 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Soud proto dále zkoumal, zda žalobce řádně uplatnil opravné prostředky určené k ochraně jeho práv, jež mu předkládá daňový řád. o prošetření způsobu jejího vyřízení podle § 261 odst. 6 daňového řádu, čímž by splnil podmínku přípustnosti podání zásahové žaloby.

11. Ze spisového materiálu žalovaného bylo zjištěno, že žalobce podal dne 24. 9. 2018 u žalovaného písemné vyjádření k předmětné výzvě k prokázání skutečností, které správce daně posoudil rovněž jako stížnost podle § 261 daňového řádu. O podané stížnosti rozhodl

žalovaný dne 5. 11. 2018, stížnost posoudil a vyřídil jako nedůvodnou, přičemž o prošetření způsobu vyřízení stížnosti podle § 261 odst. 6 daňového řádu již žalobce nadřízený správní orgán nepožádal.

12. Městský soud v Praze při posouzení splnění této podmínky pro podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného vyšel z odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1Afs 58/2017 – 42, v němž se rozšířený senát NSS odklonil od dosavadní judikatury a uzavřel, že podání žaloby, kterou se žalobce domáhá pouze určení, že zásah byl nezákonný, není podmíněno vyčerpáním jiných právních prostředků ochrany nebo nápravy před správním orgánem ve smyslu § 85 s. ř. s. Stížnost ani žádost o prošetření způsobu vyřízení stížnosti dle § 261 daňového řádu není jiným právním prostředkem ochrany nebo nápravy ve smyslu § 85 s. ř. s., který je nutno před podáním žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správce daně vyčerpat. Případné podání takové stížnosti nemá vliv ani na běh subjektivní lhůty pro podání žaloby.

13. Na základě výše uvedeného soud uzavřel, že zákonem stanovené podmínky přípustnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem byly v posuzované věci splněny.

14. V dalším kroku své přezkumné činnosti se městský soud zabýval otázkou, zda správcem daně vedené kontrolní postupy byly činěny v souladu se zákonem, respektive otázkou, zda tyto postupy je možno považovat za postupy zákonné a respektující veřejná subjektivní práva žalobce.

15. Žalobce v podané žalobě namítal nedostatečnou odůvodněnost postupu správce daně, když žalovaný zahájil postup k odstranění pochybností a následně daňovou kontrolu z důvodu existence údajné přetrvávajících pochybností. Žalobce má za to, že žalovaným vydaná výzva k odstranění pochybností je nezákonná a že – stručně řečeno - žalovaný nepřizpůsobil rozsah prováděných kontrolních postupů zjištěným skutečnostem tak, aby byla zajištěna přiměřenost a nedocházelo z jeho strany ke zbytečným průtahům.

16. Uvedená žalobní námitka není důvodná. Podle § 89 daňového řádu platí, že má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem, nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. Ve výzvě je správce daně povinen uvést své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

17. Podle § 89 daňového řádu platí, že má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem,

nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. Ve výzvě je správce daně povinen uvést své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.

18. Ze spisového materiálu žalovaného je zřejmé, že žalobce v daňových přiznáních za zdaňovací období březen, duben a květen 2015 uplatnil nárok na odpočet daně z přidané hodnoty z přijatých zdanitelných plnění za nákup mobilních telefonů podle § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro rok 2015. Správce daně zahájil postup k odstranění pochybností o správnosti, průkaznosti a úplnosti podaných řádných daňových přiznání, v jejichž rámci žalobce předložil daňové doklady a evidence pro účely daně z přidané hodnoty. Výzvou ze dne 22. 3. 2016 správce daně vyzval žalobce k prokázání skutečností, že předmětné zboží bylo žalobcem skutečně přijato a uplatněný nárok na odpočet daně byl uplatněn v souladu se zákonem. Žalobce na uvedenou výzvu reagoval písemností ze dne 11. 4. 2016, kdy předložil rámcové kupní smlouvy, ručení příjemce zdanitelného plnění a potvrzení o bezdlužnosti obchodních partnerů.

19. Správce daně v průběhu daňového řízení zjistil, že do obchodních transakcí s žalobcem jsou zapojeny subjekty, které buď nepodávají daňová přiznání k DPH, nebo podávají nulová přiznání, jsou nekontaktní, nebo jsou nespolehlivými plátcí DPH. Žalovaný s těmito zjištěními seznámil žalobce a v předmětné výzvě k prokázání skutečností ze dne 29. 8. 2018, jejíž nezákonnosti se žalobce podanou žalobou domáhá, žalobci vysvětlil, že v posuzovaném případě považuje hmotněprávní i formální podmínky nároku na odpočet DPH za naplněné. Zároveň však současně žalobce jasným způsobem vyzval, v čem spočívají jeho pochybnosti, v jakých konkrétních skutkových a právních okolnostech spatřuje důvody pro možné nepřiznání práva na odpočet DPH, když má za to, že v posuzovaném případě nasvědčují okolnosti tomu, že by detekován podvod na DPH a že se důvodně domnívá, že žalobce se vědomě účastní podvodného řetězce na DPH.

20. Za dané situace dospěl soud k závěru, že výzva žalovaného podle § 92 odstavec 4 daňového řádu není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť touto výzvou seznámil žalobce před vydáním rozhodnutí ve věci samé se svým skutkovým a právním hodnocením, přičemž zároveň umožnil žalobci, aby případnými konkrétními důkazními prostředky deklarovaná přijatá plnění prokázal tak, aby správce daně mohl dospět k závěru o tom, že skutečný stav věci a ověřitelné skutečnosti umožní správci daně rozhodnout o správném zjištění a stanovení daně. Žalobci tak byla otevřena cesta k tomu, aby mohl vyvrátit zcela konkrétní, určité a srozumitelně vyjádřené pochybnosti správce daně nikoli ve vztahu ke splnění formálních a hmotněprávních podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH (k čemuž byl žalobce až dosud v daňovém řízení veden), ale ve vztahu k závěrům správce daně o vědomé účasti žalobce v řetězovém podvodu na DPH.

21. Městský soud v postupu žalovaného neshledává nezákonnost. Ustanovení § 92 odst. 2 daňového řádu explicitně uvádí, že správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro

správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Současně podle odstavce 5 písm. c) téhož ustanovení správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Tímto jeho postupem je zajištěna objektivita dokazování.

22. Žalobce v podané žalobě namítal průtahy a ne hospodárnost kontrolních zjištění, předně namítal, že žalovaný postupoval ne hospodárně a dopustil se v průběhu realizace kontrolních postupů průtahů, které ještě více prohloubily újmu, způsobovanou žalobci zadržováním nadměrných odpočtů na DPH, čímž porušil především ustanovení § 7 daňového řádu.

23. K těmto námitkám soud uvádí, že je vázán předmětem řízení tak, jak jej vymezil žalobce – a to nezákonnost výzvy ze dne 29. 8. 2018. Jestliže má žalobce za to, že nezákonným zásahem je celá kontrola, bylo na něm, aby takto v žalobě předmět řízení vymezil. Jestliže tak neučinil, soud se nemůže jinými úkony, než je předmětná výzva, zabývat.

24. Nad rámec výše uvedeného městský soud uvádí, že v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, například rozsudkem ze dne 16. 12. 2015, č. j. 2Afs 32/2015 - 41, či rozsudkem ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1Ans 10/2012 - 52, by soud ani tyto námitky nemohl posoudit jako důvodné vzhledem k rozsáhlosti a časové náročnosti vedených daňových kontrol a jednotlivých kroků žalovaného, jež byly podle názoru soudu činěny v přiměřené časové i logické návaznosti.

25. Pokud žalobce v podané žalobě namítal nepřiměřenost použitých opatření, spočívající v tom, že žalovaný postupuje v rámci kontrolních postupů zcela nepřiměřeně až svévolně, což mimo jiné prokazuje i to, že existovaly jiné způsoby, jakými mohl správce daně prověřit uplatněné nadměrné odpočty, a tím nezpůsobit žalobci tak rozsáhlou újmu, soud se neztotožnil ani s touto námitkou.

26. Se žalobcem lze souhlasit potud, že měl – li správce daně pochybnosti o údajích uvedených žalobcem v podaných daňových tvrzeních k DPH za výše uvedená zdaňovací období, nemohl přistoupit k vyměření daně, ale byl povinen tyto údaje řádně prověřit. Je totiž zákonnou povinností správce daně postupovat tak, aby daň byla stanovena správně, přičemž za rozhodnutí o jejím stanovení pak také nese plnou odpovědnost.

27. Shodný názor zastává i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č. j. 5Ans 11/2013 - 31, když uvedl: „Daňová kontrola je pouze jedním z několika nástrojů, které má správce daně k dispozici pro naplnění cíle správy daní. Jde přitom o určitý procesní postup, kterým správce daně prověřuje tvrzení daňového subjektu a jiné skutečnosti mající vliv na stanovení jeho daňové povinnosti... Z ustanovení § 140 odst. 1 daňového řádu („Neodchyluje-li se vyměřovaná daň od daně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek vyměření oznamovat platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností.“) plyne, že daňový řád nepředpokládá možnost stanovení daně bez vydání rozhodnutí. Zahájení

postupu k odstranění pochybností vylučuje uplatnění konkludentního vyměření a obdobně tomu je i tehdy, zahájí-li správce daně daňovou kontrolu.“

28. K námitkám napadající nepřiměřenost a svévoli postupů žalovaného soud uvádí, že z ustanovení § 1 odst. 2 daňového řádu platí, že správa daní, prováděná správcem daně, je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Podle právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, dostupném na <http://www.nalus.cz>, platí, že pokud jde o stanovení, zjišťování a vymáhání daňové povinnosti jednotlivce, správci daně mají při své činnosti respektovat hranice stanovené ústavním právem. Pokud jde o proceduru zjišťování, ověřování a vymáhání daňové povinnosti, je správce daně vázán ustanovením článku 2 odst. 2 LZPS, podle něhož lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon.

29. Protože v dané věci bylo předmětem daňového řízení rozhodnutí o daňové povinnosti žalobce a cílem správce daně bylo ověřit a vyměřit DPH ve správné výši, bylo na žalovaném, aby s ohledem na okolnosti případu zvolil odpovídající prostředky k dosažení tohoto cíle. Soud v postupu žalovaného neshledal prvky svévole, nepřiměřenosti či ne hospodárnosti, ale naopak, v souladu se zásadami správy daní, racionální postup k dosažení cíle správy daní. Jednotlivými úkony, zejména dožádáními a z nich vyplývajícími a žalobou rozporovanými dalšími výzvami k prokázání skutečností, žalovaný zajistil objektivitu dokazování a získal nezbytný ucelený přehled o obchodních transakcích žalobce s konkrétními daňovými subjekty, jež by z žalobcem předložených důkazních prostředků s nejvyšší mírou pravděpodobnosti nezískal.

30. Se žalobcem lze souhlasit v názoru, že zadržování nadměrných odpočtů správcem daně, může žalobci působit omezení či komplikace v rámci provozování jeho ekonomické činnosti. Avšak zároveň je třeba s poukazem na komentář k daňovému řádu zdůraznit, že správa daní je významným autoritativním vpádem do práv subjektů, přičemž zásada hospodárnosti vyjádřená v § 7 odst. 2 daňového řádu, podle níž je správce daně povinen jednat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, se nevyhne konfliktu s jinými zásadami a právy osob zúčastněných na správě daní. Z těchto důvodů je nezbytné mezi dotčenými zájmy poměřovat a zohlednit přitom princip proporcionality. (viz *Lichnovský, O., Ondrýšek, R. a kolektiv.: Daňový řád, Komentář*, 3. vydání Praha: C. H. Beck, 2016).

31. V daném případě, při zohlednění konkrétních skutkových okolností, rozsahu ověřovací činnosti správce daně a současně významu a množství zjištěných nesrovnalostí a rozporností v rámci kontrolních zjištění správcem daně, má soud za to, že újma působená žalobci zadržováním nadměrných odpočtů ve výši 5.2 milionů Kč je újmou přiměřenou k dosažení cíle správy daní a námitky žalobce ve všech bodech žaloby bylo možno posoudit jako nedůvodné.

32. Na základě výše uvedeného posoudil soud žalobu jako nedůvodnou, neboť neshledal postup žalovaného v rozporu s právním řádem České republiky, v důsledku něhož by byl žalobce přímo zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, jež uvedl v úvodu svého podání, ani neshledal důvodným žádný z uplatněných žalobních bodů. S ohledem na výše

uvedené odůvodnění soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 87 odstavec 3 s. ř. s. zamítl.

33. O nákladech řízení soud rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní orgán, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. března 2019

Mgr. Marek B e d ř i c h ,
předseda senátu